

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ВИПАДОК З ЛАСУНКОЮ

Ведя Медівна та Дмитро Михайлович Туп-Тупи були дружною сімейною парою. За все своє довге ведмеже життя вони ні разу не посварилися. Так-так, вони були ведмедями.

Ведя Медівна носила таке ім'я, тому що дуже любила вареники з малиною та медом. Дмитро Михайлович нічим не прославився — хіба тим, що дуже любив спати.

У Туп-Тупів була донька. Спочатку на сімейній раді вони вирішили назвати доньку Сонею. Але потім, побачивши, що ведмежа любить не тільки спати, а й уминати велику кількість чогось ласенького, її все-таки назвали Ласункою.

Отже, Туп-Тупи жили в маленькому однокімнатному барлозі. А це були такі барлоги, що простягались на багато метрів униз під землю, один під одним. Барліг Туп-Тупів розташовувався на горішньому поверсі, у пагорбі.

Навколо пагорба не було, крім трави, нічого. Ні кущів, ні дерев, ні квітів. Сусідів це не турбувало, бо вони жили під землею і мали електронні вікна. Повісив на стіну, ввімкнув потрібний режим — та й дивися собі чи то на пасіку з бджілками, чи то на лісову галявину зі свіжою зеленню, чи насолоджуйся рекламою щіток для розпушування хутра або чудової зубної пасти «Луговий бальзам». А в Туп-Тупів вікна звичайні. Вони із заздрістю поглядали на далекі п'яти-шестикімнатні будиночки. Там лісова влада попорядкувала прекрасно, а сюди лапи не доходять!

Дмитро Михайлович працював водієм медовоза. А в молодості їздив світом, тож тепер і веранда, і кухня, й ота одна кімната були вщент заповнені фотографіями, де він стояв з нафарбованими усміхненими ведмедицями — гирк-моделями, з дужими і на ви-

Тупик аж заплющив очі від щастя. Це ж його шанс! Уявляв, як він стоїть на п'єдесталі, тримаючи свій торт і приз за перше місце. І одразу помчав додому.

— Мамо, мамочко! — влетів він на кухню — Мамулечко, дай мені, будь ласка, яєць, меду, какао, цукру, варення, олії...

— А це тобі навіщо? — примруживши очі, підозріло глянула Ведя Медівна на своє захекане ведмежа.

— Та для чого ж, як не своє погруддя з тіста ліпити! — похмуро буркнувши, відповіла за нього Ласунка.

— А-а-а-а... — акнув Тупик і швидко придумав: — Це нам в школі сказали тортик спекти.

— Не інакше, як нашого Тупика оса вкусила! — здивовано мовила Ведя Медівна. — То носа на кухню не покаже, мовляв, не чоловіча це справа, а тепер прилип, як мед до ведмедя, давай та давай, я тортик спечу! Та це ж ведмежах якийсь! Ну, добре. Бери отут у шафці все, що потрібно.

— Так, що там у книзі написано? Кілограм пшеничного борошна, чотириста грамів цукру, п'ять яєць, вісімсот грамів масла, триста грамів какао, — буркотів Тупик — варення, олії, полуниці, малини, суниці...

Та звідки він міг знати, що не треба змішувати олію, масло, ягоди, варення, соду та ще й солодючий мед і додавати це у тісто! А ще Тупик не знав, що чекає на нього попереду.

І ось настав день події. Тупик, замість піти в школу (бо це ж був понеділок), прокинувся о п'ятій годині ранку, схопив свій торт і залопотів на конкурс. А на Великій Галявині уже розставляли пеньки, і на них всідалися найкращі та найвідоміші кухарі й кухарки Ялинового, Соснового, Хвойного та Листяного лісів.

— Що, солоденький, хочеш позмагатися? — запитала якась лисиця у довгій бальній сукні. Від її фруктового торта, який лежав на срібній таці, підіймався такий апетитний аромат, що Тупик

тільки мовчки облизнувся. Незнайома лиска глянула на Тупиків торт, і ледве стримуючи сміх, мовила: — Тоді поспіши, голубчику, присісти, бо мені здається, що всі пеньки займуть. А я гляну, яке ти посядеш місце на п'єдесталі зі своїм нікчемним тортиком. — Вона в'їдливо засміялась і пішла геть.

Тупик присів на єдиний вільний пень. «Треба хоч якийсь місце завоювати!» — підбадьорив себе Тупик. Він роззирнувся ... але що ж це? Тут не було жодного ведмежати, вовченяти, лисеняти або хоча б білченяти! Довкола сиділи тільки дорослі. Та все ж Тупик побачив якийсь ведмежа, яке ховалося в задніх рядах за спинами інших. Воно на мить нагадало Тупику Ласунку. Але тільки на мить. Далі він думав про те, як виграє в конкурсі на найкращий торт.

А тим часом Ласунка також довідалася про цей конкурс. І раптом у неї промайнув здогад: так ось для чого Тупикові заманулося пекти торт! От вона й вирішила за будь-що не допустити, щоб Тупик зайняв перше місце.

— Хоча, — сказала собі Ласунка, — він і так не пройде. У нього ж торт прокис! А я зроблю повітряний!

Вона взялася до роботи. Завзяте ведмежа взяло білók із сирих яєць та мед і збила їх до піни. А ще Ласунка знала один секрет: якщо тричі плеснути лапками, прилетять метелики і почнуть гнати своїми крильцями на цю масу вітер. Від цього з'являться повітряні бульбашки, і торт стане пухким.

Ласунка так і зробила. В кухню налетіла тьма-тьмуца різнокольорових барвистих метеликів. Здійнявся справжнісінький ураган. Зрештою метелики вилетіли, й Ласунка продовжила свою роботу. Вона вилила одержане у красиву формочку і поставила у піч. Випікати треба було лише дві хвилини, бо все-таки це повітряний торт. Потім Ласунка витягла його з печі та сипнула на нього порошком із меленого кореня чудодійної рослини веселиці. Хто скуштує цей торт, у того стане весело і радісно на душі, захочеться співати й хвалити всіх на світі.

за собою драбину і закрили люк. Які ж ті сани великі всередині — справжній летючий палац! Там стояли столи з напоями та їжею, ліжка з м'якими подушками і коциками, лежали іграшки, модні журнали, книжки. Скрізь були комп'ютери і телевізори.

— От якби мені ще чашку какао! — мовила Ласунка.

Щось блимнуло, і коло них з'явився Дід-Ведмідь Мороз із чашкою гарячого шоколаду в одній лапі і з тацею із тістечками в іншій.

— Цям-цям! — проплямкала Ласунка і прокинулася.

Вона була не в готельному номері, а в кімнаті якогось великого і розкішного будинку. Тільки те, що на стінах були розвішані її фотографії, допомогло зрозуміти, що вона вдома. Але як із маленького і тісного барлогу постав такий гарний будинок? Ласунка потягнулася, позіхнула, і тут на очі їй потрапив альбом для фотографій. Вона розкрила його і побачила світлини, де вона разом із братиком, мамою, татом та ведмежим Дідом Морозом. Ласунка враз пригадала все, що відбулося вчора, і здогадалася, що їх відвезли прямо у рідний ліс, а будинок — то подарунок. Вона визирнула у вікно і побачила, що мимо проходять Гуп-Гупи — вертаються із відпочинку, і подумала, що які б не були у їхніх сусідів канікули — у них все одно кращі!

